

et Supplement til Hærordningen af August 1922, og det foreliggende Lovforslag er i Overensstemmelse med den da vedtagne Lov, kun at Bestemmelsen om Ekspropriation er gaaet ud. Naar Forskellen ikke er større, synes jeg ikke, at man med Rette kan sige, at vi jager for stærkt paa ved f. Eks. at gøre første Behandling af dette Lovforslag færdig i Dag, eller ved at Forsvarsministeren kun benyttede, jeg tror, det var 6½ Minut, det ærede Medlem sagde, til Omtale af Lovforslaget. Jeg tror, at det er tilladt, ogsaa naar man tager i Betragtning, at dette Ting skal være det overvejende og regulerende.

Jeg har nu faaet en anden Opfattelse af, hvorledes det ærede Medlem ser paa den regulerende Stilling, Landstinget skulde have i Forfatningen. Vi ved alle sammen, at det ærede Medlem er Sekretær i dette Ting, og jeg forstaaer nu, at han benytter Tiden, medens han sidder i sin Sekretærstol, til at notere, hvor længe hver af os har Ordet. Det glædede mig at høre det ærede Medlem sige, at jeg havde talt interessant om Lovforslaget i 10 Minutter. Det samme kan ikke siges om det ærede Medlems Tale. Jeg sad ikke med Uret i Haanden og ved ikke, hvor længe han talte, men han benyttede en stor Del af den Tid, han talte i, til overfor det danske Folk, som han sagde vore Udtalelser her i Tinget var rettet til, at rose sin Partifælle i Folketinget L. Rasmussen. Jeg troede ikke, det var nødvendigt i det overvejende og regulerende Ting at rose Folketingets Medlemmer overfor Folket, jeg troede, at disses Gerning var en saadan, at den roste sig selv. Naar man kun benytter Tiden til det her, kan man i og for sig ikke sige, at det er nødvendigt at holde Taler her; det behøves, som sagt, ikke. Hvis jeg skulde have sorteret det ærede Medlems Udtalelser og skilt dem af dem ud, som drejede sig om det foreliggende Lovforslag, tør jeg paastaa, at 10 Minutter vilde have været for meget til Fremsættelsen af disse Udtalelser, idet største Parten af det ærede Medlems Udtalelser angik helt andre og Sagen ganske uvedkommende Ting. Det glæder mig, som sagt, at det ærede Medlem kaldte baade Forsvarsministerens og min Tale interessant. Enhver Tale er naturligvis interessant, naar den drejer sig om de foreliggende Forhold, og kan ogsaa være det, naar den drejer sig om andre, men man kan ikke kritisere andre for, at de taler for lidt, samtidig med at man selv, naar man har Ordet, taler om helt andre Ting end dem, der ligger for.

Derudover giver det ærede Medlems Udtalelser mig ikke Lejlighed til noget Gensvar, idet den højtærede Forsvarsminister har været inde paa de saglige Spørgsmaal, det ærede Medlem berørte. Men jeg vil gerne sige til det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (Veistrup), at det ærede Medlem vistnok ikke har Ret til at bebrejde mig min Udtalelse om, at jeg betragtede det foreliggende Forslag om at bevilge 10 Mill. Kr. til Bygningen af nye Militæretablissementer o. s. v. som nødvendigt. Jeg maatte ikke betragte dette Forslag som nødvendigt, idet den højtærede Forsvarsminister et Øjeblik før havde sagt, at hele Forholdet befandt sig paa Overvejselernes Stadium. Det ærede Medlem mente, at disse to Ting ikke passede sammen. Jeg mener, de passer sammen ligesom Haand til Handske, idet Forholdet er det, som den højtærede Minister ogsaa har gjort opmærksom paa, at det ikke er gør ligt for Ministeren at komme ud og forhandle med Kommunerne, og at det ikke er gør ligt for den højtærede Minister at forhandle med private Folk derude om Køb af Pladser til at anbringe disse Etablissementer paa eller Pladser til Øvelseterræn, uden at Ministeren er sikker paa at have Bevillingen ved Haanden. Forholdet er endelig ogsaa det, at der er ingen af dem, der stemmer for Lovforslaget, som ikke ved, at denne Bevilling paa 10 Mill. Kr. nærmest er en Slags Forskudsbetaling, idet vi alle sammen er klare over, at det, der indkommer ved Salg af de Etablissementer og Ejendomme, som bliver frigjort ved den nye Hærordning, dels uden at der bygges andre Steder, dels ved, at Styrkerne flyttes, bliver et Minus overfor disse 10 Millioner. Naar de 10 Mill. Kr. gaar ud, kan det være, at der gaar 4—6—8—10, ja, maaske 12 Mill. Kr. ind. Denne Bevilling kan derfor ikke siges at være en ligefrem Udgift for Staten, den er kun en Forskudsudbetaling. Med andre Ord: Loven gaar ud paa at bemyndige Ministeren, saaledes som der ogsaa staar, til at anvende dette Beløb. Jeg har den Tro, at den højtærede Forsvarsminister med det praktiske Greb, den Mand har vist i saa mange Forhold, vil forstaa at administrere Loven paa den mest økonomiske Maade. Men for at kunne det maa Forsvarsministeren have Midler til Raadighed og have dem paa det mest belejlige Tidspunkt. Derfor forsvarer jeg endnu en Gang denne Bemærkning af mig og siger, at Bevillingen er nødvendig, selv om Sagen kun befinder sig paa Overvejselernes Stadium.